

Ένας Επίσκοπος υψώνει το ανάστημά του στον πλανητάρχη!

/ [Πεμπτουσία](#)

Στις 7 Δεκεμβρίου γιορτάζει ο Άγιος Αμβρόσιος, Επίσκοπος Μεδιολάνων. Στο σημερινό Μιλάνο της Ιταλίας. Του 4^{ου} αιώνας κι αυτός, σπουδαίος, νομικός μεγάλος, έγινε διοικητής του Μιλάνου και της επαρχίας εκεί, ήταν δίκαιος και συνετός και κατηχούμενος. Ετοιμαζόταν, δηλαδή, να βαφτισθεί. Πέθανε ο επίσκοπος Μεδιολάνων και μετά οι ορθόδοξοι μάλωνα με τους Αρειανούς στο ποιός θα καταλάβει τον θρόνο. Και έγινε κίνημα. Επανάσταση. Κι ως διοικητής ο Αμβρόσιος εστάλη να καταστείλει την στάση και την επανάσταση και να φέρει την ησυχία και την ειρήνη.

Πήγε, λοιπόν, και τους μίλησε τόσο γλυκά, ήταν ρήτορας και σοφός και ενάρτεος, παρότι ακόμη δεν είχε βαφτισθεί. Και τους κατάφερε και τους ηρέμησε. Και τότε ένα παιδάκι φώναξε δυνατά: «Ο Αμβρόσιος να γίνει επίσκοπος.» Ήταν φωνή Θεού. Ήταν κλήσις Κυρίου. Κι εκείνος, βέβαια, δεν ήθελε, και λέει το Συναξάριο πώς, μόλις τ' άκουσε αυτά κι ο κόσμος όλος, αιρετικοί και χρι-στιανοί, είπαν ναι, άξιος,

τί κάνει εκείνος; Φεύγει, με τρόπο, και καθώς βράδιαζε, καβαλάει ένα άλογο κι έφυγε προς άγνωστη κατεύθυνση, για να μη γίνει μητροπολίτης. Και μόλις ξημέρωσε, τί είχε γίνει; Βρέθηκε, πάλι, στο ίδιο σημείο, από όπου έφυγε. Στης εκκλησίας την αυλή. Και τότε κατάλαβε ότι ο Θεός τον ήθελε σ' αυτή τη θέση. Στον Θεό ποιος μπορεί να πει όχι;

Κι έγινε, λοιπόν, επίσκοπος Μεδιολάνων, ο μεγάλος Αμβρόσιος, φρόντισε τους χριστιανούς, φρόντισε τους αιρετικούς, διότι η Εκκλησία εταλαιπωρείτο από τον Αρειανισμό και τις παραφυάδες του, και προπαντός με τον Θείο του λόγο και με την αγία χάρη, έφερνε αμέτρητους στην Εκκλησία και προστάτευε πολλούς δυσκολεμένους και αδύνατους. Είχε τόση παρρησία, που έβαλε επιτίμιο και κανόνα στον ίδιο τον αυτοκράτορα Θεοδόσιον τον Μέγαν. Με κάποια στάση, που έγινε στη Θεσσαλονίκη και μετά που έδωσε εντολή να φονεύσουν 7.000 στασιαστές.

Κι ο Θεοδόσιος, όταν πήγε στην εκκλησία και μπήκε στο Ιερό Βήμα, του λέει ο άγιος Αμβρόσιος: «Έξω!» Σε ποιόν είπε «Έξω;» Στον πλανητάρχη, παρακαλώ. Σε ποιόν είπε «Έξω;» Σ' αυτόν. Κι ο Θεοδόσιος μεγάλος κι αυτός. Να το πούμε. Γιατί είναι κι αυτός άγιος της Εκκλησίας. Λοιπόν. Το εδέχθη! Εδέχθη επιτίμιον οκτώ μηνών. Ούτε να μεταλάβει ούτε να κάμει τίποτε απ' τα καθήκοντά του. Το εδέχθη, με άκρα ταπείνωση και μεγάλη υπακοή. Γιατί είχε κα-ταλάβει κι αυτός ένα πολύ σπουδαίο πράγμα. Ότι δεν μπορούμε, με κανένα τρόπο, να εναντιωθούμε στην Εκκλησία. Στην Εκκλησία και στον Θεό. Τί σπουδαίος κι αυτός! Λέμε ναι. Αλλά, άμα έχεις την οικουμένη στα χέρια σου, θα κάμεις και λάθη. Η ομορφιά ποιά είναι στον Θεοδόσιο; Ότι εδέχθη και παρεδέχθη! Και μετενόησε! Και την ημέρα των Χριστουγέννων πήγε στην εκκλησία και τί; Έκανε μετάνοια μπροστά στον επίσκοπο και σ' όλο το εκκλησία-σμα και ζήτησε επισήμως συγγνώμη, κλαίγοντας! Κλαίγοντας! Και αποκατεστάθη. Αυτός ο Μέγας Θεοδόσιος! Αποκατεστάθη!

Και είναι κι εκείνος γραμμένος στο Αγιολόγιο. Γιατί, αν ο Μέγας Κωνσταντίνος έφερε τη θρησκευ-τική ελευθερία στην αυτοκρατορία και στον κόσμο, ο Μέγας Θεοδόσιος διάλεξε, ως επίσημη θρησκεία του κράτους του, την ορθοδοξία, η οποία κινδύνευε από Γότθους, βαρβάρους, αιρετικούς, Ιουδαίους, είδωλολάτρες, κι έκαμαν θραύση. Και τώρα την πήρε την Εκκλησία, την ορθοδοξία, υπό την προστασία του ο αυτοκράτωρ. Έθεσε, δηλαδή, τον εαυτό του στη διά-θεση της Εκκλησίας. Ήταν, δηλαδή, υπερασπιστής του ορθοδόξου δόγματος. Είναι πολύ σπουδαίο κι αυτό. Να το πούμε. Ισχύει μέχρι και σήμερα...

Ο άγιος Αμβρό-σιος εκοιμήθη εν Κυρίω το 397 στο Μιλάνο, στα Μεδιόλανα, τότε, όπου είχε γίνει το Σύμφωνο των Μεδιολάνων. Η συμφωνία του Κωνστα-ντίνου του Μεγάλου και του Λικινίου για ανεξιθρησκεία. Να υπάρχει, δηλαδή, θρησκευτική ελευθερία, που υπάρχει μέχρι σήμερα...

(Αρχιμ. Ανανίας Κουστένης, Χειμερινό Συναξάρι, τ. Α , εκδ. Ακτή, Λευκωσία 2008, σ. 32-37. Αποσπάσματα)